

SNÍŽIT DANĚ!, radí nezkušeným Fialovým amatérům ekonomka Šichtařová

- CZ24 News | 10. února 2022

ČESKO: Jako velký úspěch je prezentována nová „vymoženost“: **Koncem března 2022 začne platit nařízení, které zavádí „panevropské osobní penzijní produkty“.**

Ty budou zájemcům nabízet pojišťovny, investiční fondy, obchodníci s cennými papíry i banky po celé Evropě lidem, kteří pracují ve více státech Evropské unie. Panevropské penzijní pojištění by nemělo nikterak ovlivňovat „lokální“ penzijní pojištění, pouze přidává novou možnost. Lidé, kteří se pohybují ve více státech, mají možnost otevřít si jakýsi podúčet u daného poskytovatele penzijního pojištění pro každou zemi podléhající místní regulaci. A když už změny, tak změny, řekla si česká vláda, a šla ještě dál nad rámec nového evropského nařízení. Uvažuje o zřízení „alternativy“ k penzijním společnostem a založení státního penzijního fondu.

Tak. Takže si to pěkně rozklíčujeme. Vlastně tu vůbec nejde o nějakou vymoženost, která budoucím důchodcům má usnadnit život. Spíš tu jde o chybu v úsudku na samém začátku. Touha založit státní fond totiž vychází z představy, že soukromé penzijní fondy využívají důchodce jako svůj krmelec a důchodci to odnáší. Budoucí penzisté mají aktuálně „výnos“ v takzvaných transformovaných penzijních fondech v nominálních hodnotách záporný. Řečeno méně diplomaticky, mají reálně ztrátu.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

A přitom - považte tu drzost! - si akcionáři ztrátových fondů vypláceli zisky dvouciferné. I „řešením“ tohoto „problému“ by mělo být to, že nový státní fond bude veden u České národní banky, tedy u instituce, jejíž politika v oblasti nastavení úrokových sazeb právě tuto ztrátu způsobila. Je mi velkou záhadou, jak by stát, který svou hospodářskou politikou z kladných výnosů vyrobil záporné, měl svým vlastnictvím nového státního fondu z těchto záporných výnosů opět vyčarovat kladné.

Stoprocentní státní garance zní uším klientů fondů jistě hezky, ale jde jen o slovní hříčku. Povšimněte si, jak rychle roste dluh vlád v Evropě. Povšimněte si, jaký problém mají vlády samy se sebou a svým dluhem. Právě *proto* jsou reálné úrokové sazby v eurozóně záporné – aby to vlády ustály bez bankrotu. A teď by měly garantovat ohromný balík peněz ve státním fondu. Případně v nějakém pannárodním fondu, sice soukromém, zato ale podnikajícím napříč zeměmi, které dosahují ještě vyšších ztrát pro své důchodce, protože čelí ještě většímu rozdílu mezi výnosy a inflací než my v

Česku.

Řeknu vám přesně, k čemu by to vedlo: Nízké úroky spolu s demotivovaným úřednickým vedením by ve státním fondu vedly k ještě větší ztrátě než u soukromých fondů. Protože ovšem u státního fondu by bylo garantováno, že nedosáhne klientům ztráty, stát by musel ztrátu klientů dorovnat. Ale jak? Musel by si půjčit, tedy navýšit svůj dluh, a z tohoto většího dluhu státní fond dotovat. Protože by se ještě zvětšil dluh státu, tlačil by stát na ještě nižší úroky, aby tento opět vyšší dluh ustál... a tak dál a dál. Až do bodu, kdy by už dluh státu byl tak velký, že ani požírání úroků z dluhu inflací by víc nepomáhalo a stát by se zoufale potřeboval dostat k dalším penězům. A kde se válí největší hromada peněz? No přeci ve státním fondu. Byla by jen otázka času, kdy by v nějaké podobě stát na tyto peníze vztáhnul svou ruku. Tak, jak se to ostatně už v některých zemích stalo.

Kdo si myslí, že státní garance přináší nějakou jistotu, se tedy šeredně mýlí. Naopak přináší ještě větší riziko, že si vláda peníze z fondu přivlastní.

Co bylo řečeno o státním penzijním fondu, platí jako přes scanner pro každý kout lidské činnosti, ve kterém si stát usmyslel rozhodovat o penězích, které nevydělal, a přerozdělovat je tak, jak jemu vyhovuje. Platí to od „zelené“ politiky, přes každou dotaci, až po každou daň. Podstatou každé daně je pouštět žilou životaschopným organismům, které umí žít a vydělat peníze. A podávat transfúze polomrtvým, kteří bez krve silných nemohou přežít. Po staletí nás stát a jeho mocní učí, že je správné a férové platit daně a živit chudé. Co stát už neřekne, je to, že kdyby nevysával krev životaschopným firmám, mohly by tyhle firmy ze svých peněz zaměstnat další a další lidi a samy by mohly živit „chudé“. Jediné, co stát rostoucími daněmi dokazuje, je vytváření armády neschopných a líných, kteří se nechávají dobrovolně vydržovat za daně od pracovitých, bez nutnosti elementární snahy.

Roky jsme byli učeni, že daňové ráje a daňové optimalizace jsou zlodějinou a nemorálností.

Tvrdím, že jakákoliv daňová optimalizace je bohužel činem, nutnou sebeobranou, sebeobrannou před zlodějinou, na kterou má stát monopol. Stát v rámci svého monopolu na násilné krádeže má své daně už vychytané natolik, že již téměř není možné legálně daně optimalizovat. A kdo tak činí třeba i legálně, pohybuje se na tenké hraně zákona. Nikoliv přirozeného práva, ale státem uvalené regulace, která je motivována jediným paradigmatickým: Všichni jsme povinni žít nikoliv sami pro sebe, ale pro druhé. Platíme daně, oslabujeme sami sebe, abychom mohli živit druhé. My, kdo platíme daně, jsme považováni státním systémem za zločince a příživníky, ačkoliv jen díky nám celý stát drží pohromadě. Jen díky nám státní úředníci, kteří nám pouští žilou, mohou být státními úředníky.

AUTOR: Markéta Šichtařová

[ZDROJ](#)